

"NORSK ARBEIDSSAMBAND".

Arbeiderne har alltid ut fra sitt sosiale og politiske syn vært nasjonalsosialismens mest svorne fiende. Fra første dagen NS, det nye nasipartiet, dukket fram i Norge tok arbeiderne kampen opp på alle fronter. Fra klassefeller i de land som etter hvert kom under nazismen visste arbeiderne over alt hva som ventet dem der nazismen seiret. Derfor skapte arbeiderklassen førerne i verdenskampen mot nazismen.

Arbeiderne er en samfunnsrett som ikke noe styresett kan komme utenom idag. Derfor er det at nasjonalsosialismen har skapt en gjennomført sosial svindelpropaganda beregnet på å synkverve arbeiderklassen, "fellesnytte mot egennytte", "orden, rettferd, fred" osv. Slagord fra arbeiderklassens egen politiske kamp ble stjålet og forvrengt likesom nazistene i sin egen åndelige fattigdom stjal arbeidernes kampsanger og toner og forfusket den nasjonale og demokratiske litteratur og kunst. Målet med all denne organiserte løgn er å jevne veien for nazismen, bryte ned arbeidernes front som er bygget opp på solidariteten som er bygget opp på solidariteten som det første og største krav.

Men arbeiderfronten holdt. Solidariteten var sterkere enn svindel. Septembærdagene ifjor var en mektig reisning mot nazismen og undertrykkelsen og vil alltid stå som et lysende kapittel i norsk historie. Denne reisning var en knyttet neve mot de som trodde norsk kampvilje og motstand var knekket og bud om endelig seier til de andre. Den var en stridsfakkell som lyste også langt utenfor landegrensene. Nye viljer ble stålsatt, nye sinn ble herdet. Striden kostet og krevde tunge offer. Men de som tvilte på at den "lønnte seg" har alt fått svar. Hele folket er etter hvert kommet med i reisningen mot nazismen, lærerne, juristene, kristenfolket. Vi vet nå at seieren er vår, selv om de siste kampene sikkert vil bli de tyngste og minst "lønnsomme" av alle.

Arbeiderne bur seg idag til en ny strid. Nazistene som ikke kan glemme sitt nederlag fra septembærdagene, har nå stablet på beina et nytt "samband", en nazistisk organisasjon der alle arbeidere og arbeidsgivere skal tvangsorganiseres og som arbeiderne selv skal betale. Det skal hete "Norsk arbeidssamband" denne gangen og formålet er å "yte mere og bedre arbeid" for å bruke nazistenes egne ord.

Altså ny utbygging og merepress.

"Sambandet" er dannet av tyskerne, etter tysk ordre og tysk mønster. Formålet er registrering og full kontroll med norsk næringsliv og industri og innlemmelse i det tyske krigsapparat i det øyeblikk dette går inn i sin siste dødsstrid på de russiske sletter.

Vi står nå overfor nye og svære oppgaver, en ennå bitrere og uforsonligere kamp. Her må arbeiderne og arbeidsgiverne møtes. Alt som er norsk gir hverandre handa idag til samarbeid mot fienden, uten alle krefter kan kampen ikke vinnes. Og skam få den på begge sider som sviker. Vår felles oppgave er nå å trygge vårt eget arbeid for oss selv og våre landsmenn. Den er ikke å yte mer og bedre arbeid til krigen mot oss selv, ikke å smilenke til norske arbeidere, men å knuse selve produksjonsapparatet i denne krig.

Kampen for dette, sabotasjen og kampen mot "arbeidasambandet" må derfor organiseres på hver eneste arbeidsplass, innoom hver bedrift. Den vil sikkert koste. Mange vil kanskje bli satt i samme stilling som lærerne, miste arbeide, lønn og fridom. Men solidariteten må ikke få lov å svikte. Den illegale fagrørsla og hjelpearbeidet må reises for alvor. Hele denne kampen mot arbeidssambandet må arbeiderne selv ta førerskapet for, og den arbeider eller arbeidsgiver som lar seg presse inn, han sviker sitt land og sitt folk. Denne kampen skal være vår våroffensiv.

Kirkefronten.

På grunn av alle overgrepene fra nazistene, som arrestasjon av prester, terror mot kirkefolket osv, veltok prestene i den norske kirke å legge ned sine embeder. Dette vedtak kom øyensynlig på tverke for "ministerpresidenten" og hans gjeng. Under trusler om represalier fikk prestene straks pålegg om å ta opp arbeidet på nytt og gi "departet" melding om dette senest innen lørdag den 11/4 kl. 14. Embedsnedleggelsen var "ulovlig" het det. Da fristen gikk ut, hadde bare en prest meldt at han ble stående. Derimot kom det telegram fra mange andre prester som ikke hadde greidd å legge ned embedet i tide. Påskesøndag og søndag den 12/4 var det sivilt politi tilstede under gudstjenesten i Oslos kirker. Til 15/4 hadde 563 av om lag 700 prester i den norske statskirke meldt fra at de sto fast ved sitt vedtak hva rådgjærdet "departementet" enn grep til. Quisling gikk så omkring med planer om å arrestere prestene for "folkefiendtlig virksomhet", men tyskerne som vel hadde blitt litt engstelige for utviklingen, grep så inn. Så kom plutselig en pyntelig melding om at de prester som ville gå av, fikk søke avskjed på vanlig vis. Straks etter ble biskop Berggrav, som i noen dager hadde siddet i konsentrasjonsleir på Bredtveit, løslatt. "Departementet" forte reder nå ei nemnd til å finne en løsning på konflikten, sammensatt av 3 norske og 3 nazistiske prester. På samme vis ventes det ei tysk nemnd for å "studere" kirkelege tilhøve i Norge.

Den norske kirkes kamp mot nazismen har vakt respekt alle steder ute i verden. Blandt annet har den sveitsiske biskop Karl Bart på vegne av den sveitsiske kirke sendt sin hyllest til nordmennene, der det bl.a. heter: "Jeg vet dere venter ikke på bifall, men våre tanker er idag med Norges kirke og hele det norske folket"

Et døme på det ubrytelige samholdet i alle undertrykte land mot de tyske nazister var vi denne gangen fra de hørtatte områder i nærheten av Leningradfronten. I et av de mest herjede og ødelagte distrikter fant bondene på et kollektivbruk på at de ville sende en ladning matvarer til forsvarerne av Leningrad. Det var et livsfarlig tiltak, men alle var straks med og de distrikter som tyskerne trodde de hadde gjennomplyndret til gangs skaffet nå fram fra skjulte gjennesteder både korn, kjøtt og mye annet. Midt for nesen på tyskerne fikk de kjørt varene som var over 30 tullastede jernbanevagnar over til avtalt sted på den andre side av fronten og overgitt dem i sikre hender. Så vendte bondene rolig tilbake til sitt kollektivbruk - til nytt arbeide for fedrelandet.

Disse kreftene bak tyskernes front i alle land er den garanti som gjør vår seier så viss.

JORDEBRUKEN.

Avlingen i året 1941 lå noe under et middels års, hva korn angår endog betraktelig under. Kvaliteten var heller ikke bra. Hertil kommer da også den ting at i år blir alt brukt til folkemat. Det luttokorn som før har gått til gris og ku blir nå blandet inn i brømelet. Det er på det rene at det nå en ikke liten inport til skal vi kunne klare oss til neste høst er i hus. Det er nå meldt om kjøp av korn i Tyskland, men ennå er det ikke kommet noe hit.

Av poteter ble avlingen mindre enn i 1940 på tross av betraktelig utvidet areal. Her ble store mengder rekvirert av tyskerne dvs det ble ødelagt. Det har vist seg at tyskerne ikke forsto å behandle potetene i vårt klima. Høle vogtrog med poteter froes og ble på den måten ødelagt. Riktignok ble de solgt i butikkerne, men noen større glede av disse innkjøp var det neppe noen som hadde. Frostskaden i kjellerne var neppe større i år enn den foregående vinter.

Av høy rekvirerte tyskerne tildels store mengder. Også her viser det seg at de rekvirerer mer enn de kan ordne med. Store mengder høy og halm fra 1940 ligger på lagerplasser og råtner opp. Det er hyggelig for den norske bonde å se at det for han skulle hatt tiå dyra ligger under åpen himmel og råtner opp, mens dyra enten må slaktes eller sultefores. Det er fremragende tysk økonomi.

For kjøtt skal vi gjengi noen tall:

Kontrollerte slagt i 3.kv.1940: Do,do 3. kv, 1941

Storfe	67,700	6.800
Svin	33.600	4.200
Sau	109,600	2,600
Kalv	34.000	4,700
Gjøkalv	12,900	437

På grunn av det knappe høyår og rekvireringen av høy til tyskerne kan en regne med at det ble slaktet mer i 1941 enn i tilsvarende tidsrom i 1940. Selv om det da ble holdt en del kjøtt tilbake på grunn av liten tilgang på andre matvarer, så skal man være merksam på at det også er innført kontroll med slaktinga på landsbygda, så det ble sikkert likevel levert like mye i høst som året før. Den svikt i antall kontrollerte dyr fremkommer da på den måte at det kjøtt som tyskerne tar ikke blir ført opp som kontrollert slakt.

Osteproduksjonen lå i 1941 på mellom 60 og 70 prosent av året 1939. Det vil si at vi ikke skulle trenge å redusere vårt forbruk av ost med mer enn 30 a 40 %, med andre ord, vi kunne brukt normalt med ost 4 dager i uka. For meg har rasjonen rukket til omlag 1 dag, for tyskerne 7.

Det agiteres for øket produksjon av landbruksprodukter. "Fritt Folk" er endog så "ærlig" at det åpent erkjenner at tyskerne tar en stor del av vår produksjon, men det legger til at denne del vil de i alle tilfelle ta enten det blir noe igjen til oss andre eller ikke. For en gangs skyld er vi enig med bladet, tyskerne tar det de trenger og litt til.

Prisindeksen for landbruksvarer er nå 134. Hovedindeksen 190.
NS hjelper bønderne !

E.B.

D E N 9. A P R I L .

Nordmenn i alle deler av verden kom sammen i år og mintes toårsdagen for Tysklands svik og overfall på Norge. Og de mintes også alle de landsmenn som lot livet for folkets sak og alle de som idag ikke lar seg kue av barbari her hjemme men modig kjemper videre.

Trass i alle de tunge og såre minner som dagen rullet fram for våre landsmenn i utlandet, var de like så lite som oss hjemme i Norge fylt av nederlagsstemning. Tvertom, Norges og fridommens seier i verden, det som for to år sia for mange mest bare var et håp, er idag urokkelig visshet, selv om vi er klar over at veien fram til målet einhå kan bli både tung og lang.

I Liverpool talte Norges konge i en overfylt kirke til landsmenn som hadde fulgt ham i landsforvisningen. Kongen ga fremforalt sin hyldest til de nordmenn hjemme i Norge som hverken har latt seg terrorisere eller lokke av landssvikerne, men heltmodig holder ut og forsterker kampen mot dem gjennom all fare. Denne kampen har gjort Norges navn æret og kjært ute i verden som aldri før, sa kongen.

Over London radio talte bl.a. professor Worm Müller. Han uttaåte at Quisling virkelig hadde greid å skape en ny ånd i Norge, om enn på en annen måte enn han hadde tenkt seg. Denne nye ånden er skapt i fengsel og konsentrasjonsleir og i illegaliteten. Der er Norges kultursentra idag. Demokratiet har ikke vist seg "dødt" slik som landssvikerne hevder, men tvert om verdt å dø for.

Den amerikanske undervisningsminister har på denne dagen på vegne av Amerikas lærere sendt en hilsen og hyldest til lærerne i Norge for deres heltmodige strid mot den nazistiske forgiftningen av barn og ungdom.

MINNETAVLE OVER LENIN I LONDON.

London bystyre avduket nylig en minnetavle over Lenin i det hus i London hvor Lenin bodde i 1902-03. Flere tusen mennesker var med og plasen var slykket av engelske og russiske faner. Bystyrets representant uttalte bl.a. "Vi er stolte over de russiske stordåder idag. Disse har bl. mulige takket være Lenin". Maiski takket på Sovjetsamveldets vegne og uttalte at denne tavle over et av menneskehetens største genier er et talende uttrykk for vennskapet mellom England og Sovjetsamveldet. Det viktigste grunnlaget for seieren over en felles fiende.

Det huset hvor Lenin bodde i den gangen har vært utsatt for svære bombeåtak, men de rommene Lenin selv hadde står urørt.

TYSK SOLDATMORAL.

Den tyske soldatmoral er et sterkt vitnemål ikke bare om forfallet i den tyske hæren etter 2 1/2 års krig, men om selve det åndelige forfallet nazismen har ført den tyske nasjonen opp i.

På Akershus knaller skuddene. Tyskerne henretter hverandre. "Løytnant T. født 1914 osv tiltalt for militært underslag, 5 ganger tidligere straffet, har foretatt tjuerier i massemålestokk fra militære depot og sivilfolk, 46 grove innbrudd, har stjålet og solgt tjuogodset videre. Dømt til døden. Jeg har stadfestet dommen. Dødsdommen fullbyrdet". Slik lyder formularet for bare å ta et enkelt tilfelle.

Det er selvsagt ikke oss imot at tyskerne skyter hverandre, tvertimot men på den andre side synes vi trass i all krig og djevleskap at det hele er et makabert bilde av menneskemoral i vår tid. Og det er ikke bare enkelttilfelle det er tale om. Vi vet alle at slike brotsverk er helt alminnelige idag overalt der tyske soldater finnes i Europa. Gjennomsnittet av den tyske soldat er kommet på et slikt menneskelig nivå. Vi kan dra fram hundrevis av døme på slike ting og fordoble dem mange ganger. Tjueri, ran og snyteri, ikke bare mot sivilfolket, men også mot sine egne kamerater. Men det er bare enkelttilfellene som blir eksekvert på Akershus.

Meldingene fra andre land som er herjet av tyskerne stadfester alt det som her er sagt. Notene fra den sovjetrussiske regjering til de demokratiske regjeringer i verden er et av de uhyggeligste dokumenter i menneskehetens historie. Den er en skildring av framferden til de tyske soldater mot sivilfolket i de okkuperte delene av Sovjetsamveldet. Og det står urokkelig fast at denne framferd ikke skyldes tilfeldige enkeltpersoner, men er et fellestrekk for den tyske soldat, som beint fram blir oppfordret av sin militære ledelse til ran og rov. Han må nemlig være "personlig interessert" i felttoget.

Et amerikansk blad "Christian Science Monitor" for mars i år, melder om lignende ting i Polen, som en rømt polakk har kunnet fortelle. Tyske soldater i Polen rømmer i massevis og lever som stimenn og stratenrøvere, stjeler alt og fra alle, og lager endog større "markeder" til salg av tjuogods, våpen og mat fra sivilfolket og hæren.

Denne moral har bare en årsak- nasjonalsosialismen. Og denne demoralisering kan selvsagt ikke stanses om tyskerne av og til skyter noen av sine egne nede på Akershus.

nt
il
ret
er
v
ake
om
år
ommer
som
å det
il
men
kteli
let bl
teten
delag
see i
neppe